

Τον χειμώνα του 1916, ο Enzo Ferrari είναι 18 χρονών. Χάνει τον πατέρα του από πνευμονία, λίγο αργότερα πεθαίνει και ο πρεσβύτερος αδελφός του Alfredo (Dino) και τέλος στρατεύεται με την ειδικότητα του πεταλωτή αλόγων

Τον στέλνουν στο μέτωπο από όπου επιστρέφει ημιθανής σε νοσοκομείο της Brescia. Απολύεται το 1920 σωματικό και ψυχικό ράκος.

Τότε θα ζητήσει δουλειά στο εργοστάσιο της FIAT στο Τορίνο.

Του το αρνήθηκαν και ο βιογράφος του Brock Yates, σημειώνει πως εκείνη η απρόσωπη απόρριψη τον ισοπέδωσε. Ο μύθος τον θέλει να αναλύεται σε λυγμούς στο πάρκο Valentino στις όχθες του ποταμού Πάδου.

Ο Enzo θα ζητούσε εκδίκηση και θα τη ζητούσε με τον πιο καθοριστικό τρόπο. Την επιτυχία.

Αν ισχύει η ρήση του Νίτσε πως η πνευματική ικανότητα μιας μεγάλης διάρκειας εκδίκησης είναι σημάδι ενός ευγενούς εγκεφάλου, τότε ο Enzo ήταν αριστοκράτης.

Πέρασαν τα χρόνια, από μέτριος οδηγός, θα γίνει καλός βελτιωτής, ακολούθως κορυφαίος κατασκευαστής.

Τα κόκκινα οχήματα από το Maranello θα διαμορφώσουν το μεταπολεμικό αγωνιστικό γίγνεσθαι.

Το 1958 ο Ferruccio Lamborghini πετυχημένος κατασκευαστής γεωργικών ελκυστήρων θα αγοράσει την πρώτη του Ferrari, μια 250 GT. Αργότερα θα αποκτήσει μια 250 SWB Berlinetta καθώς και μια 250GT 2+2. Δεν θα αργήσει να διαπιστώσει πως παρά το γεγονός ότι ήταν καλά αυτοκίνητα, ήταν θορυβώδη, με πτωχά εσωτερικά.

Τεχνικά προβλήματα με τους συμπλέκτες και τα κιβώτια ταχυτήτων τον έφερναν συχνά στο Maranello, όπου οι μηχανικοί δεν τον άφηναν να δει τι ακριβώς έκαναν. Καθώς τα προβλήματα συνεχίζονταν βρήκε ο ίδιος τις λύσεις. Ο μύθος τον θέλει να τις προτείνει στον Enzo και εκείνος να του απαντά περίπου ως εξής: «*Ασχολήσου εσύ με τα τρακτέρ σου και*

*άφησε εμένα να ασχοληθώ με τα αυτοκίνητα μου
».*

Όπως και στην περίπτωση του Ferrari αυτή η απόρριψη ήταν η αιτία που δημιουργήθηκε η Miura και μερικά ακόμα αριστουργήματα από την νεο - αναγεννισιακή Emilia Romagna του 20ου αιώνα.

Ίσως λοιπόν ο κόσμος του αυτοκινήτου να μην είχε γνωρίσει ποτέ τα δημιουργήματα του Ferruccio, αν δεν τον είχε θυμώσει ο Enzo, ενώ στο ίδιο μοτίβο, ίσως να μην υπήρχε Cavallino Rampante αν κάποιος προσωπάρχης είχε προσλάβει τον 20χρονο Ferrari το 1918 στη FIAT.

Γιατί τα θυμήθηκα τώρα όλα αυτά;

Διότι σαν σήμερα πριν 19 χρόνια και δυο ημέρες, έφυγε από τον μάταιο τούτο κόσμο ο Ferruccio Lamborghini.

Ήταν 20 Φεβρουαρίου του 1993, όταν μια καρδιακή προσβολή έκοψε το νήμα της ζωής στα 73 του. Τα ύστερα χρόνια τα πέρασε ήσυχα σε ένα μεγάλο κτήμα στις όχθες της λίμνης Trasimeno κοντά στην Perugia στην κεντρική Ιταλία.

Ήσυχα μεν, δημιουργικά δε καθώς έως τα τελευταία του καλλιεργούσε αμπέλια, οινοποιούσε, κυνηγούσε.